

umuligt for nogen at beregne, hvilke Lønninger der var nødvendige for at leve blot i den allernærmeste Fremtid. For det tredje var Lønningsloven baseret paa et Stedstillæg, da man indrømmede, at der var Forskel paa, hvad Mennesker maatte have for at leve henholdsvis i store og i smaa Byer, i Byer og paa Landet, og endelig for der fjerde paa et Konjunkturtillæg, med Hensyn til hvilket der har hersket stor Uenighed om, hvorfor det blev givet. Jeg tror dog, jeg har Ret, naar jeg gentagne Gange fra denne Plads har forklaret det saaledes, at da vi i 1919 stod og skulde lave Lønningsloven færdig, viste det sig, at Lønningssatserne med samtlige Dyrtids- og Stedstillæg allerede paa dette Tidspunkt var forældede, idet Lønningerne i de private Erhverv var steget i den Grad, at det ikke gik an at byde Tjenestemændene de paa-tænkte Lønninger. Derfor kom Tjenestemændenes Konjunkturtillæg til Verden. Men medens Dyrtidstillæget var bevægeligt efter bestemte Regler i Henhold til Pristallet og Stedstillæget var konstant, saa gjaldt Konjunkturtillæget kun for et Aar. Man havde i visse Kredse, særlig i Landbokredse, dannet sig den Opfattelse, at efter Krigen vilde der følge et sandt Ragnarok for Landet, under hvilket vi alle stod i Fare for at gaa under, alle Forretninger vilde standse, Landbrugets Frembringelser vilde gaa ned til hidtil ukendte minimale Priser. Skulde man saa risikere, at Tjenestemændene stod med deres lovfæstede Lønninger, der svarede til Krigstidens høje Konjunkturer? Derfor forlangte Landbo-repræsentanterne, at Konjunkturtillæget kun maatte gælde for et Aar, saaledes at man i givet Tilfælde i hvert Fald kunde faa dette Tillæg bragt ud af Verden i en Fart. Da den tidligere Finansminister senere spejdede efter Midler til at bringe Balance i Statsregnskabet, faldt hans Øjne paa det let tilgængelige Konjunkturtillæg, og han foreslog da og fik ogsaa vedtaget Nedsættelsen med en Trediedel. Aaret efter, i Samlingen 1922—23, vedtoges under Tjenestemændenes enstemmige Protest en yderligere Nedsættelse. Og det var ikke saa mærkeligt, at de protesterede. Medens Prisen paa saa godt som alle Livsformødenheder steg, blev Tjenestemændenes Lønninger mindre og mindre. Maa jeg anføre et Eksempel. Siden 1. April 1923 var det for Tjenestemændenes Budget beregnede Udgiftstal steget med ca. 370 Kr. fra 3 023 Kr. til 3 390. Men fra det nævnte Tidsrum indtil Dato er Tjenestemændenes Levevilkkaar betydelig forringet. De har gennem

Dyrtidstillægets automatiske Forhøjelse faaet Dækning for den nævnte Prisstigning med 216 Kr. om Aaret. Men da disse 216 Kr. ved Konjunkturtillægets Nedsæk-ring er forringet med 119 Kr., er den Erstatning, Tjenestemændene i indeværende Finansaar oppebærer for Stigningen i Udgiftstallet, indskrænket til 97 Kr., og Lønningernes Købekraft er saaledes siden 1. April 1923 forringet med 273 Kr. aarlig eller ca. 23 Kr. om Maaneden for de gifte Tjenestemænd og betydelig højere Summer for de ugifte.

De Nedsækninger, som foretoges af det tidligere Ministerium, begrundedes med de daarlige Konjunkturer, der ogsaa skulde have medført en Forringelse af de øvrige Befolkningsklassers Indtægter. Denne Begrundelse har imidlertid ikke vist sig berettiget for Tjenestemændenes Vedkommende. Jeg skal i saa Henseende henvise til, at den sidste Skatteligning i Hovedstaden viser, at der mellem Skatteaarene 1923—24 og 1924—25 har fundet en Indtægtsstigning Sted for alle andre Erhvervsklassers Vedkommende end netop Tjenestemændene. Medens til Eksempel Gruppen „erhvervsdrivende“ i København mellem de to Skatteligninger har haft en Indtægtsfremgang paa tilsammen 21,2 Mill. Kr., har Tjenestemændene i Hovedstaden indenfor samme Tidsrum haft en Tilbagegang i Indtægter paa ca. 1 Mill. Kr. Endvidere ser vi jo f. Eks. af Bankernes Beretninger, at Landbruget har arbejdet under særlig gode Forhold i de senere Aar, og vi ser ligeledes, at den store Industri klarer sig saa nogenlunde med Hensyn til Udbytte. Arbejderne har ganske vist ikke spundet Silke i de senere Aar, men de har dog hidtil faaet Lønforhøjelse, naar Pristallet har berettiget dem dertil, uden at der stod nogen Neergaard og tog 2 Kr. fra dem, hver Gang Pristallet gav 1 Kr., saaledes som Tilfældet har været for Tjenestemændenes Vedkommende. Derfor tror jeg, at vi kan tage imod det foreliggende Lovforslag med Tilfredshed, og at det vil bevirke, at det gode Forhold mellem Staten og dens Tjenestemænd kan genoprettes. Jeg tror, at den højtærede Finansminister har haft en heldig Haand til at finde en Form for Forbedring af Tjenestemændenes Kaar, som paa den ene Side ikke gaar Statens økonomiske Øjne for nær og paa den anden Side har faaet Tjenestemændenes Organisationers Tilslutning, og jeg tror, vi bør takke den højtærede Finansminister for det Resultat, hans Forhandlingsevne her har bragt til Veje, ligesom jeg vil benytte Lejligheden til paa mit